

звѣздѣль. Подирѣ той ся съзрѣ въ голѣмы-тѣ дървета и видѣ чи тѣ былѣ напстенѣ Двѣ Тополи, на кои сребърни-тѣ прѣстѣти листа треперихѣ отъ вечерника и си шущѣхѣ.....

Отъ пети-тѣ до върха побихѣ пѣтника студени трѣпки, той си мысляше, чи ся намѣрва надѣ два-та гроба, дѣто му расказа видѣніе-то, нѣ нѣмаше какво да стори, безѣ да знае изслуша сичко. Той ся прекрѣсти и отиди да лови Вранча и да трѣгни.

Изѣ пѣтя, кой води отъ кѣмъ Рибаревски-тѣ гори, и прѣсича Пѣсчана съ единѣ дървѣнѣ мостѣ, идѣше единѣ непознатѣ чиякѣ — и той на конѣ, нѣ не ся распознаваше на мѣсечинѣ-тѣ, коя бѣше зела да отпуща слабо блѣднѣ-тѣ си свѣтлина, кактѣвъ е той, и кѣкѣвъ му е коня. Той премина дървѣный мостѣ, доди на споредѣ съ каменный мостѣ, за кого расказва видѣніе-то, нѣ пѣтника не го ни забелѣжи; зашто-то той бѣше засипанѣ и потѣнѣлѣ въ земѣ-тѣ, а лѣкатушный Пѣсчанѣ течаше на странѣ; той го бѣше и-оставилѣ. —

Народа и до днесѣ расказва различни суевѣрни чудеса за тоя мостѣ, около кого, ужѣ, често виждалѣ различни образи, и расказваше на слушатели-тѣ си съ нѣкакво увѣреніе, кои тѣй сѣщо расказвахѣ на други, а суевѣріе-то заедно съ страха ся усилаваше и разнослише на околни-тѣ села. Нѣ вторія непознатѣ намѣ пѣтникѣ, незнаяше нищо за това; зашто бѣше чужденецѣ, и нищо не ся страхуваше: той мина край него, безѣ да знае що има тамѣ. Той улови урѣ-тѣ и щѣше да излѣзе на крѣсто-пѣтя, прѣзѣ кого мина първия пѣтникѣ.

Двама-та пѣтници ся срѣшняхѣ на сѣщій крѣсто-пѣтъ.... — Сѣкій, кой-то е пѣтувалѣ по наши-тѣ страни, трѣба да е забелѣжилѣ, чи пѣтници-тѣ си имѣтъ единѣ особенѣ ношенѣ сигналѣ: „хой!“

Първия пѣтникѣ си даде гласа съ нѣкакво ся застрашително извикване: хой! на кой му отговари и вторія, пакѣ съ сѣщій тонѣ и силѣ: хой!. Гласове-тѣ искахѣ да ся познаѣтъ единѣ други, нѣ се пакѣ не ся рѣшавахѣ да ся искажѣтъ; зашто-то ношѣ-та нѣма свидѣтель, а освѣнѣ това у наши-тѣ мѣста ношѣя трѣба да ся боишѣ и отъ сѣ-